Sygnatura akt I C 449/14

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Aneta Gawron

Protokolant:Kamila Szwarc

po rozpoznaniu w dniu 04 marca 2015 r. w Ząbkowicach Śląskich

sprawy z powództwa ***(...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.***

przeciwko ***D. B.***

o zapłatę 2288,52 zł

I. uchyla wyrok zaoczny z dnia 09 września 2014 roku wydany w sprawie I C 449/14;

II. powództwo oddala.

Sygnatura akt I C 449/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej D. B. kwoty 2288,52 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że D. B. zawarła z (...) Bank Spółka Akcyjna w dniu 19.12.2006 r. umowę bankową, na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną i zobowiązała się do jej zwrotu, czego jednak nie wykonała i dlatego umowa została przez Bank wypowiedziana. Strona powodowa wskazała również, iż (...) Bank Spółka Akcyjna na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 29.10.2013 r. zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W..

W sprzeciwie od wydanego w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego uwzględniającego roszczenie pozwu pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości podnosząc, że przedmiotowe roszczenie jest przedawnione oraz to, iż nigdy nie otrzymała wezwania do zapłaty, zawiadomienia o przelewie wierzytelności a nadto, iż w sprawie brak jest dokumentacji potwierdzającej wysokość i zasadność zgłoszonych roszczeń.

<u>Sąd ustalił następujący stan faktyczny:</u>

(...) Bank Spółka Akcyjna zawarł w dniu 18.12.2006 r. z D. B. umowę kredytu konsumpcyjnego (okoliczność bezsporna)

(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego numer (...) z dnia 03.04.2014 r., w którym widnieje zapis, że w dniu

29.10.2013 r. Fundusz nabył wymagalną wierzytelność wobec dłużnika D. B. z tytułu umowy bankowej o numerze (...) a wysokość zobowiązania według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiła 2288,52zł.

Dowód : - wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego – k. nr 13.

<u>Sąd zważył, co następuje:</u>

Powództwo podlegało oddaleniu.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z art. 509 k.c., dotyczącego umowy przelewu wierzytelności, jednak nie udowodniła zasadności swojego roszczenia zgodnie z treścią art. 6 k.c. ani też nie wykazała istnienia swojej legitymacji czynnej w przedmiotowej sprawie.

Podkreślić należy, że nie przedłożono do akt niniejszej sprawy dokumentu który wykazywałby nabycie przez powoda wierzytelności względem D. B. wynikającej z umowy kredytu (...), a więc nie udowodniono aby powód uprawniony był do dochodzenia przedmiotowej należności na drodze sądowej.

Strona powodowa przełożyła jedynie niepotwierdzoną za zgodność z oryginałem kserokopię umowy z dnia 29.10.2013 r. sprzedaży bliżej nieoznaczonych wierzytelności. Według jej § 2 przedmiotem umowy było zbycie wierzytelności przysługujących zbywcy z tytułu czynności bankowych dokonanych przez zbywcę z osobami fizycznymi. Szczegółowe zestawienie sprzedawanych wierzytelności ze wskazaniem imienia i nazwiska dłużnika, numeru umowy bankowej, zostało zawarte w załączniku numer 1 i 2. ***Na przedłożonym*** do akt niniejszej sprawy ***załączniku*** do umowy przelewu wierzytelności z dnia 29.10.2013 r. ***nie złożono żadnych podpisów osób uprawnionych do reprezentacji stron umowy przelewu, a więc nie stanowi on nawet dokumentu prywatnego*** w rozumieniu art. 245 k.p.c., zatem nie może stanowić dowodu z dokumentu w niniejszym postępowaniu. Nie ulega również wątpliwości, że przedłożona do akt sprawy niepotwierdzona za zgodność z oryginałem kserokopia umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29.10.2013 r. nie może być przedmiotem postępowania dowodowego. Kserokopia dokumentu nie jest bowiem dokumentem, chyba że zostanie potwierdzona jej zgodność z oryginałem w sposób przewidziany przepisami prawa, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

W sytuacji, kiedy pozwana w sprzeciwie od wyroku zaocznego podniosła, że nie otrzymała informacji o przelewie wierzytelności i wniosła o przedstawienie jej dowodów w tym zakresie, powód winien wykazać, że doszło do przelewu wierzytelności składając oryginał lub potwierdzoną za zgodność z oryginałem kserokopię umowy przelewu wierzytelności wraz z załącznikami, czego nie uczynił.

Powyższe przesądza o tym, iż brak jest podstaw do ustalenia, że powodowi przysługuje względem pozwanej D. B. należność dochodzona w niniejszej sprawie, a co za tym idzie ***<u>powód nie posiada legitymacji czynnej w niniejszym procesie</u>*** i choćby już z tej przyczyny powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Należy wskazać dodatkowo, że w procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, badanie sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem. Warunkiem więc otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 12 lipca 2006 roku w sprawie V CSK 187/06).

Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy wskazać należy, że strona powodowa wnosząc o zapłatę należności powinna już w pozwie zawnioskować wszelkie dowody, by wykazać zasadność swego roszczenia. Strona powodowa powinna również dołączyć do pozwu wszelkie dokumenty, z których wynika, że określona wierzytelność przysługująca od określonego dłużnika, w tym przypadku pozwanej D. B. istnieje w dochodzonej wysokości i jest wymagalna, a powód jest uprawniony do naliczania odsetek we wskazanej wysokości. Tymczasem powód złożył do przedmiotowego postępowania umowę kredytu (...) ***w formie kserokopii, a jej zgodność z oryginałem nie została poświadczona*** przez występującego w sprawie radcę prawnego.

Nie przedłożono również wypowiedzenia przedmiotowej umowy oraz dowodu doręczenia tego wypowiedzenia pozwanej.

W tym miejscu należy się również odnieść do twierdzeń powoda zawartych w pozwie, iż wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 03.04.2014 r. podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym jest dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej.

Po orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku w sprawie sygn. P 1/10 zostało wykluczone uprzywilejowanie dowodowe, jakie posiadały fundusze sekurytyzacyjne. Biorąc pod uwagę cechy charakterystyczne funduszu sekurytyzacyjnego Trybunał Konstytucyjny stwierdził brak konstytucyjnie wartościowych argumentów uzasadniających utrzymywanie, w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, przywileju procesowego w postaci przyznania wyciągom mocy dokumentu urzędowego (na podstawie art. 194 ustawy z 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych). Uprzywilejowanie ksiąg rachunkowych funduszy sekurytyzacyjnych i wyciągów z tych ksiąg w postępowaniu cywilnym prowadziło do naruszenia zarówno zasady równości stron w procesie cywilnym, jak i zasady sprawiedliwości społecznej wyrażonej w art. 2 konstytucji**.** W wykonaniu obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroków Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r. sygn. P 7/09 oraz z dnia 11 lipca 2011r. sygn. P 1/10 z dniem
20 lipca 2013 r. znowelizowano prawo bankowe oraz ustawę o funduszach inwestycyjnych poprzez dodanie w artykule 194 ustępu 2 przesądzającego, że moc prawna dokumentów urzędowych w postaci ksiąg rachunkowych, wyciągów z tych ksiąg oraz oświadczeń, o których mowa w ust. 1, nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym.

Obecnie dokumenty wskazane w ust. 1 powołanego przepisu podlegają ogólnym regułom dowodzenia zgodnie z zasadami procesu cywilnego i mogą być postrzegane jedynie jako dokumenty prywatne (art. 245 k.c.), a więc jedynie jako dowody tego, że osoba, która je podpisała, wyraziła zawarty w nich pogląd.

Z uwagi na powyższe ***nie sposób uznać by przedłożony do akt wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego*** nr (...) z dnia 03.04.2014 r. ***był dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej.***

Sąd uznał, że strona powodowa nie udowodniła faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy czym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, publ. Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa. Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontradyktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. I CKU 45/96, publ. OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Wobec powyższego i w myśl art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana wskazać dowody dla stwierdzenia faktu zasadności obciążenia pozwanego należnościami wynikającymi ze wskazanej w pozwie umowy kredytu i powinna liczyć się z negatywnymi konsekwencjami jego nieudowodnienia w postaci oddalenia powództwa.

W rozpatrywanej sprawie strona powodowa nie przedłożyła dowodów na poparcie swych twierdzeń mimo, że pozwana w sprzeciwie od wyroku zaocznego wyraźnie zakwestionowała zasadność i wysokość zgłoszonych roszczeń.

Pozwana podniosła także zarzut przedawnienia. Stosownie do art. 117 § 2 k.c. ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie o charakterze majątkowym, po upływie terminu przedawnienia może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. W przypadku umowy o kredyt brak jest przepisów szczególnych, które regulowałyby odmiennie termin przedawnienia, dlatego zastosowanie w niniejszej sprawie ma termin wskazany w art. 118 k.c. Nie ulega wątpliwości, że kredyt został udzielony przez kredytodawcę, w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, dlatego termin przedawnienia wynosi trzy lata. Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Zgodnie z poglądami wyrażanymi w doktrynie i w orzecznictwie sądów wymagalność jest to stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności, przy czym chodzi tu o stan o charakterze obiektywnym, który ma swój początek w momencie uaktywnienia się wierzytelności - stanowi to początek biegu przedawnienia. W niniejszej sprawie powód podał, że pozwana w 2006 r. zawarła umowę kredytu, która miała być spłacona 20.12.2009 r. Strona powodowa wskazała wprawdzie w pozwie, iż roszczenie stało się wymagalne w dniu 29.10.2013 r., lecz nie zostały wskazane podstawy faktyczne takiego ustalenia. Wskazać jednocześnie należy, z strona powodowa wskazała równie, że Bank wykorzystał przysługujące mu uprawnienie do wypowiedzenia umowy kredytu. Trudno więc uznać, iż mimo wypowiedzenia umowy, a więc wcześniejszego zakończenia tej umowy, niniejsze roszczenie stało się wymagalne dopiero w 2013 roku, a więc 4 lata po dniu w którym umowa (niewypowiedziana) miała się zakończyć. Przyjąć trzeba, że bieg przedawnienia rozpoczął się najpóźniej w dniu 20.12.2009 r. Bieg trzyletniego terminu przedawnienia roszczeń o zwrot rat udzielonego pozwanemu kredytu upłynął zatem najpóźniej w dniu 20.12.2012 r.

Na skutek przelewu wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Dlatego też zmiana wierzyciela nie wpływa na bieg przedawnienia roszczenia, w szczególności nie jest okolicznością powodującą przerwanie czy zawieszenie biegu przedawnienia.

Strona powodowa złożyła pozew w dniu 30.05.2014 r. W związku z upływem terminu przedawnienia roszczenie strony powodowej wobec pozwanej z tytułu kredytu przedawniło się. W związku z przedawnieniem należności głównej z tytułu umowy kredytu przedawnieniu uległy także należne odsetki od kwoty udzielonego kredytu, które przedawniają się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (por. uchwała 7 sędziów SN z dnia 26.01.2005 r., III CZP 42/04, publik. OSNC 2005/9/149).

Strona powodowa, mimo powiadomienia mimo, iż Sąd zakreślił jej 7-dniowy termin na złożenie odpowiedzi na sprzeciw pozwanej od wyroku zaocznego nie zajęła żadnego stanowiska w tej sprawie, nie ustosunkowała się również do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia, nie wykazała również, aby doszło do przerwania w jakikolwiek sposób biegu terminu przedawnienia.

Z uwagi na powyższe, Sąd na podstawie art. 347 k.p.c. uchylił wyrok zaoczny z dnia 9 września 2014r. i na podstawie powołanych wyżej przepisów oddalił powództwo w przedmiotowej sprawie.